

-l- per la neutralització pròpia de la pron. morisca, que ha causat, p. ex. el canvi de *Perenxisa* (<PETRA INCISA 'roca perforada') en *palançisa*, nom local de la Serra de *Pelenxisa* damunt Torrent (25 k. al N. de Massalavés). Seria, doncs, un derivat d'això (o compost o formació paral·lela), però amb una *ç* mossàrab en lloc de la -ça cat. i cast (cf. *Perenxisa* P-INCI-SA), aplicada a la caça i pesca que abunden en aquests marjals vora el Xúquer.

La terminació explicaria potser (a) per un plural que els moros vagin donar a aquest moss. *parāñča*, amb la desinència dels femenins en -a: *parančät* (car *a* sona *ç* entre lletres lunars); (b) poc versemblant un dim. masc. en -et d'un fem. no català, més suggestiu equiparar a l'adj. *parançat* que apliquen els jurats de València en carta de 1401 (p.p. Rubio, *DECat.* vi, 263, 72.7) amb el sentit 'persona falsària o plena de subterfugis': però més rebuscat, postular que també formessin aquest derivat els moriscos, pronunciant-lo -čät en llur àrab.

B) Descartem que sigui un cpt. de PETRA (com *Perenxisa*), car aquesta suposició només recolzaria en la forma amb -l- d'un dels passatges del *Rept.* (que deu ser per err., com hem vist), mancaria de base semàntica i toparia amb grossa dificultat fon. i manca de fonament de la derivació (fantàstic pensar en PETRA ANCIPIE 'roca de dues puntes').

C) Ens hi indueix la singular forma *Paranchepo* del doc. de 1267: llegida per un bon cartista; i sembla difícil concebre-ho com mer error de còpia: més aviat serà real aquesta *p* fonètica, però inaplicable com canvi fonètic.

El fet que la noció de 'parany' es digui precisament CIPPUS en llatí i en castellà suggereix que s'hi formés un cpt. mossàrab amb PARARE, PARANTIA CIPPI? PARANTE CIPPUM? Però això és ben poc versemblant en sentit fraseològic i sintàctic.

És molt més convincent, restar en l'etim. (A) probt. var. (A) (a). També hi pot haver quelcom de cert en (C): la influència d'un moss. *čëpo* 'trampa, parany'. CIPPUM faria que alguns diguessin *parančëp* en lloc del *parančät* 'el lloc dels parany's': També és més natural que una partida més o menys extensa (després despoblada) fos designada amb un plural, que amb el singular *p. čëpo*: aquest només fou contaminador, no vera etimologia.

PARCENT

Poble valencià del Marquesat de Dénia, a la vall del riu Xaló, uns 12 k. al N. de Callosa i 18 OSO. de Dénia.

PRON.: *parsën* a Teulada i rodalia, J.M.G. 1935; id. a les enqs. de 1963, en els pobles circumdants (entre elles la d'allí: xxxiv, 135-9). Cavanilles: a la vall de

Castell de Castells, afr. amb Tàrbena, Bolulla i Benigembla; el 1710 tenia 108 veïns, i llavors, 120; terme de mitja llegua de diàmetre, amb producció de vinya, sembrat i moreres; és a l'arrencada del Carrascal de Parcent, i separat de la serra de Bèrnia pels despoblats de Ventolana i «Maserófs».

MENCIONS ANT. 1248: *Parsen*, en el *Rept.* es donen 5 jovades de terra, cada un, a tres cavallers «in Senija et Benayça et Mortia (leg. *Morna* 'Murla') et *Parsen*, alcheriis de Calp et de Pop» (Bof. 474.12, facs. 355.4f.), en don. de 1248 o 49; 1258: *Parsen* cit. junt amb Senitja (MtzFdo. *Doc. ValACA* I, n° 205); 1289: *Parsen*, en doc. reial p.p. Llopis Bertomeu (monogr. *Calp*, p. 233; veg. context a l'art. *Murla*). S Siv. en dona cites dels SS. xvi i xvii; figura *Parcent* amb 40 cases de moriscos el 1609 (Reglã, p. 108); amb 16 moriscos en la llista governativa de c. 1600 (*El Arch.* iv, 382a); i Lapeyre (p. 40) hi troba 20 mor. el 1563, 16 el 1572, i 45 el 1602. Bibl. (Lz. Vargas I, 105).

ETIM. Sens dubte un dels noms mossàrabs en -ent provinent de -ANUM (amb imela) deriv. d'un NP romà: així M-Lübke (*Das Kat.* 179; *BDLC* xiv, 129; *E.T.C.* I, 238) (descartada l'errònia vaguetat «ibèrica» de Mz. Pi.).

Però és dubtós quin és l'epònim romà. M-L. i *AlcM* suposen PERSIUS (Schulze 88 etc.); igualment, però, s'havia de pensar en PARISIUS (Schulze, 4, 11). Des del punt de vista llatí tots dos estan perfectament fundats: tots dos, pertanyents a famílies ben descabdellades: d'una banda: *Parius, Parisiacus, -aca, Parrius, Parredius, -idius, -ionius* etc.; d'altra banda *Persinius, -inus, -onius*. Sobretot és *Parisius* el que trobem ben documentat en un hexàmetre de Venanci Fortunat (S. iv), mesurat *Pañsiacus*; i fortament corroborat en la seva vàlidesa romànica pel nom dels *Parisii, -orum*, que en locatiu plural, *PARISIIS* ha donat el nom de París.

Crec que ens hem de decantar per aquest per raó de la nostra fonètica: car justifica millor la nostra *a*; amb PERSIANUM esperariem *Pess-* (o almenys *Pass-*) amb assimilació: cf. *URSUS > ós, CURSUS -SARE > cós, corsari, BURSA > bóssa* etc., *PERSICUS > préssec, bresquilla, fr. pêche, it. pesco* etc.: mentre que si bé havia de caure la *i*, pretònica interna, era quan ja el tardà grup *R's* no es podia assimilar. També està més ben representada la família de *PARIS-* / *PAR-* en la toponímia romànica d'aquest tipus: *Paratzà* a l'Aude (Skok, § 574), *Parignac* i anàlegs a Dordogne, Lot i Drome (Skok), *Payrac* a 6 depts. del Sud de Fr. (§§ 230, § 574, i p. 116.10); mentre que res no porta Skok del grup de *Persius*.

No hi ha alternativa sostenible: res d'ibèric en això (un PERCENNII de Mz. Pi.) (*AlcM*), negat per la *ç* de *Parcent* (c° donaria *č* en moss.) i per la -n i no -ny. Amb *Piracés* (mun. de 270 hab. a 13 k. d'Oscà) hi ha només una paronímia ben vaga (-cés no pot sortir